

Det finns flera bilder av **Sanna Sundqvist**: Hon är en adrenalinsökande komedienn som drivs av risker. Men också en eftertänksam människa som förändrats av föräldraskapet. För **Söndag** berättar hon om sin syn på kärlek. För hennes väg dit var långtifrån vacker.

Text: **Karin Herou** Foto: **Andreas Renlund**

”JAG
DRIVS
PÅ HALL
IS OCH
VILL UT.
MANAS”

Fakta

Namn: Sanna Sundqvist.
Ålder: 38.
Bor: Södermalm, Stockholm.
Familj: Två barn, pojkvän.
Aktuell: I komediserien *Vi i villa* på Discovery+ och Kanal 5.

"Det svåraste som finns är att kasta sig mellan jobb och familj. Att misslyckas med ett jobb är en sak, men jag vill inte misslyckas som förälder. Och jag har behövt ta ett snack med mitt ego i frågan. Jag älskar mitt jobb, men familjen går först", säger Sanna Sundqvist.

Att älska är att kapitulera, att släppa garden fullständigt. För mig var vägen dit *inte vacker* – men det blev *vackert till slut*

Sanna Sundqvist plockar ner solglasögonen i fickan och låser upp dörren till källarlokalen på Södermalm.

Ljuset flödar in och exponerar stram funktionalism och stilrena klassiker. Vi befinner oss i "hennes killes antikaffär" och längs väggarna står fätöljer signerade Arne Norell och bord i massiv furu tillverkade av Axel Einar Hjorth.

Hon försöker bjuda på kaffe, men förstår inte hur maskinen fungerar och slår sig i stället ner i en fätölj.

Vi ser henne överallt just nu, i dubbla uppsättningar på Dramaten och i komediserien *Vi i villa*.

I den sistnämnda spelar hon medelklassmammans Filippa, en kylig kvinna med blicken inåt och fokus på sig själv. Hon och hennes man, som spelas av Mattias Nordkvist, pratar med varandra, men lyssnar inte, och samtalen mynnar ständigt ut i lösa trådar som skapar hårda knutar inombords.

– De är som två bussar, som kör jämsides genom livet, men aldrig riktigt möts. De har total tillgång till varandras kroppar men närheten har blivit en maktfaktor där den som visar kärlek är den som har mest dåligt samvete. En puss betyder inte kärlek, utan "förlåt för att jag var borta i går". Jag kan känna igen det där, och i en parrelation är man sällan totalt samspelta.

– Om det pirrar till och jag känner mig osäker på om jag vågar, då är jag hemma. Jag vill åt adrenalinet. Jag trivs på hal is och vill utmanas. Stunden jag tror att jag är färdig som skådespelare, då är jag färdig och ska lägga av.

Sanna Sundqvist kommer från Härnösand och är uppvuxen i en stor familj. Hon är äldst i en syskonskara på sex. Det skapade en vilja att bli sedd och hörd och redan som liten satte hon upp föreställningar hemma i vardagsrummet.

"Mina barn har gjort mig till en bättre skådis, de har breddat mitt känsleregister. Nu har jag ständigt två hjärtan som springer runt utanför kroppen", säger Sanna Sundqvist.

– Jag blev nog vuxen lite väl snabbt och att få stå på scen har varit ett sätt att få leka, vara liten och hålla fast i barnet inuti mig. Privat är jag väldigt ansvarstaggande, men på scen vill jag slå hål på väggarna just därför.

Hon drivs av risk – förenat med lust – som skådespelare. På Dramaten spelar hon nu föreställningen *Liv Strömquist tänker på sig själv* och i en scen klär hon av sig naken på överkroppen och får publiken att sätta skratet i halsen, för att sedan ge efter.

Hon garvar när scenen kommer på tal.

– Om det pirrar till och jag känner mig osäker på om jag vågar, då är jag hemma. Jag vill åt adrenalinet. Jag trivs på hal is och vill utmanas. Stunden jag tror att jag är färdig som skådespelare, då är jag färdig och ska lägga av.

– Och erkänn att det är roligt när humor är medvetet slarvig

och förvånar? säger hon och öppnar en energidricka och river av pappret på en chokladkaka.

Föräldraskapet löper som en röd tråd genom hennes rolltolkningar och hon har skildrat det ur alla tänkbara perspektiv. Hon har spelat varma mammor, kvinnor i karriären med barn och även mor-dotter-relationen.

– Föräldraskap är i princip det enda jag tänkt på den senaste tiden. Jag är väldigt fascinerad av kärleken vi känner för våra barn, en kärlek som bottnar i tanken "dör du, så dör jag". Jag vet många som har trassliga, kalla och svåra relationer till sina barn men ändå inte skulle tveka en sekund att offra sig själva om deras barns liv var i fara.

Sannas egen resa har varit en berg- och dalbana av känslor. Hennes första son Charlie föddes i vecka 29. Hon mättar med händerna och säger att han vägde som ett mjölkpaket. Hon tystnar, tänker tillbaka.

Efter förlossningen fick hon inte upp honom i famnen. Läkarna försvann i väg med hennes son som svävade mellan liv och död.

– Jag minns att jag blev helt kall. I huvudet föreställde jag mig vägen jag skulle gå till bron där jag skulle hoppa om han inte överlevde. Jag kände så starkt att jag inte skulle kunna fortsätta leva om han dog. I mig fanns en nästintill förprogrammerad kärlek. Den överrumplade mig och var svår att hantera, säger hon.

Den traumatiska förlossningen skapade en läsning hos Sanna och hon bar länge på en oro för att förlora sin son. Det gjorde att hon inte vågade komma nära.

Först när hennes andra son föddes vågade hon ge efter inför alla

nyanser av känslor som föräldraskapet innebär.

– Att älska är att kapitulera, att släppa garden fullständigt. För mig var vägen dit inte vacker – men det blev vackert till slut.

Sannas andra barn Vide föddes i vecka 35. Förlossningen gick snabbt och hon minns glädjen över att ha sitt barn på bröstet.

– Det var ett rent lyckorus. – Men efter en stund kom en läkare in, satte sig på sängen och frågade om jag hade märkt något annorlunda med Vide. Jag förstod inte vad hon menade. Hon sa att hon tyckte sig se drag av Downs syndrom. Jag tittade ner på mitt barn och hamnade i total chock.

Hon tystnar igen, ser ner på sina händer.

– Det kändes som att syndromet hade lagt sig emellan honom och mig. Först hade jag fått min son, sedan hade syndromet tagit honom ifrån mig. Jag var så rädd att det skulle ligga där emellan oss, som en tjock filt, och att jag inte skulle få samma kontakt med honom som med min andra son.

Tidigare hade hon sett sig som en ”fördomsfri människa, men medveten om att jag hade fördomar”.

– Allt vändes upp och ner. Jag grät, kände skuld och tänkte skamliga tankar, som jag skämdes ännu mer för.

Den enda gången hennes tankar vilade var när hon höll Vide i famnen och såg in i hans ögon. Ett par lugna blå ögon, totalt omedvetna om stormen av känslor som ven omkring honom.

– Han såg på mig och jag förstod att hela han var här, och att Vide är precis som han ska vara.

– Han visade mig att det här med kärlek inte var som jag trodde. Jag kapitulerade, släppte garden och det blev tydligt att jag hade haft den uppe ganska länge.

Hon och pojkvännen

Fredrik kunde mötas och förenas i känslorna. De vågade prata om de skamliga tankarna, för att sedan landa tryggt i kärleken de kände för sitt barn.

– Ingen förstod vad jag gick igenom, förutom han, och det band

oss verkligen samman, säger hon.

I dag är Vide 2,5 år och går på förskola. Han lär nytt i sitt eget tempo.

– Barn är fantastiska och så otroligt mycket bättre än vuxna på att bemöta det som är annorlunda. På förskolan slåss barnen nästan om att få äta med Vide, säger hon och ett leende drar över ansiktet.

Ibland faller hon tillbaka i rädslan och fastnar i utmaningarna som kanske kommer.

– Jag är en katastroftänkare. Att ha ett litet barn som är annorlunda är en sak, att ha ett vuxet barn som är annorlunda är en annan. Ibland blir jag rädd när jag tänker på det, men så landar jag i hur mycket jag förändrats av det här. Det känns som jag blivit tusen år äldre på senaste tiden. Fortsätter det i den här takten kommer jag vara på en helt annan plats när han är vuxen.

Vide har öppnat dörrar och hon har fått flera nya vänner. I familjegrupper har hon träffat likasinnade, men hon har också vuxna vänner med Downs syndrom.

– Min vän Kristoffer gör bara tummen upp när jag pratar om Vide som vuxen, och det ger mig hopp om framtiden. Han vet ju hur det är att leva med syndromet.

Hon återkommer till föreställningen *Liv Strömquist tänker på sig själv*, som handlar om samtidens försök att kontrollera och konsumera kärleken.

– Vi människor har aldrig tidigare varit så dåliga på att känna kärlek, och mycket tycks böttna i vårt kontrollbehov. Men min son Vide har gett mig en extrakurs i kärlek. Han har fått mig att inse att vi inte kan kontrollera den. Vi kan bara känna den och låta den hända. Och det enda vi kan göra är att kapitulera totalt inför den, säger hon. □

Till sist tänker Karin:

... Sanna Sundqvist trollbinder. Först efteråt när jag slår på diktafonen för att lyssna igenom intervjun inser jag att hennes röst berättar sin egen historia. När frågorna blir allvarigare präglas hennes röst av norrländska och hon talar långsammare, som för att understryka varje ord. Minnet av båda förlossningarna tar hon på norrländska, till exempel. Men vemodet håller inte i sig och när hon pratar om vardagen med familjen i dag hörs ett enda stort leende i rösten.

6x senaste jag ...

1 ... grät: "När jag bråkade med min pojkvän om en jättefånik sak. Jag är rätt emotionell i konflikter."

2 ... sa "jag älskar dig": "Jag säger det hela tiden och tycker att man ska slösa med kärlek. Framför allt säger jag det till min pojkvän och till mina barn."

3 ... var totalt i nuet: "När jag bytte blöja på Vide, det är rätt avancerat för tillfället. Han vill inte ligga ner längre och släpper man fokus blir det kaos."

4 ... suckade djupt: "Jag suckar nog ofta. När jag går in i köket och ser allt kaos, till exempel."

5 ... gjorde ett fynd: "Jag köpte ett par väldigt snygga Levi's på Tradera. Men i min familj är det främst min kille som gör fynden, som antikhandlare är det ju hans liv."

6 ... lärde mig något nytt: "Jag lärde mig snubbla snyggt på scen i föreställningen *Den yttersta minuten*. Det är svårare än man kan tro och första gången slog jag mig så illa att vi fick sminka över blåmärken."

Självporträttet

"Jag ser ut som en ledsen liten flicka, och det är jag väl också ibland."

3x oväntade talanger

1 Slicka på armbågen. "Det är mitt go-to-trick och svårare än man kan tro. I början tyckte min kille det var kul, men nu har han tröttnat."

2 Sjunga barnsänger.

"När man har barn själv och har många småsystemkon så lär man sig. Dessutom jobbade jag ett tag som personlig assistent åt en kille som älskade barnvisor. Min favorit är *Mitt lilla barn* av Jolje Wadenius."

3 Dansa. "Jag har dansat mycket och sökte faktiskt till Balettakademien, men kom inte in, vilket jag är glad för i dag."

"Jag har ett starkt flyktbeteende men som skådespelare får jag fly in i andra och det tycker jag är väldigt skönt. Filippa som jag spelar i *"Vi i villa"*, längtar också bort från sig själv, från sin kärna, men har inte samma chans att fly som jag", säger Sanna Sundqvist.

3x livsdrömmar ...

1 "Att få spela något riktigt tungt, till exempel *Antikrist* av Lars von Trier."

2 "Att hitta en perfekt balans mellan jobb och privatliv som håller livet ut."

3 "Att mina barn ska få känna sig älskade hela livet. I filmen *Ring mamma*, som jag spelat i, är huvudbudskapet: 'Ett barn väntar hela livet på ett förlåt, en förälder hela livet på ett tack'. Jag önskar att jag och mina barn får en fin relation, där tack och förlåt är underförstått."